

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

צקרונוס של יצפורי. ציוס השוק שסיעות ושירות ממקום אחר צלות
סס: ודרבי אמי. דהשתא איכא רוב סיעה ורוב העיר: נבעלא
 צקרונוס. משמע על הקרון: **בשעה** שהשיירות צלות
 לעיר: **כשרה לכהונה.** דקאמר והוא שיהיה סיעה של בני אדם
 כשרים עוברת שם לאיכה למימר
 שמהם היה: **אבל פירש אחד מליפורי.**
 דידיעין וזאי דמן העיר היה אע"פ
 ש"צפורי עיר שרובה משיאין לכהונה: **הולד**
שוקין. דבחד רובא לא מכשר:
וכי הא דבי אהא רב דימי אמר ועירי
אמר רבי חנינא ואמרי לה. שלא הוזכר
 רב דימי כאן אלא זעירי אמר רבי
 חנינא דבעין תרי רובי ודמפרש
 טעמא: **הולכין אחר רוב העיר.**
להכשיר: ואין הולכין אחר רוב סיעה.
 כגון צמקוס רחוק מן העיר דזדולאי
 מאנשי הסיעה הוא אין מכשירין אותה
 ואפילו רובן כשרין: וקשיא לן לפי
 לייא. כנגד איפוא הדבר הזה סובב:

אמר רב צקרונוס של צפורי היה מעשה כו' פי' לעולם דלא טענה
 בני ר' יוחנן זן נורי צבוריהו היכא דלא טענה צרי לכ"ע בעינן
 תרי רובי והא דלא קאמר צבוריהו לעולם דלא טענה צרי משום
 דבאתקפתא לא קאמר אי צבוריהו צרי כו' אי נמי וכול דפרש
 דבצבוריהו נמי איירי צברי ודאיכא מגו
 ולא תקשי הלכתא אהלכתא דדוקא
 דיעבד פסיק שמואל כ"ג כדאמר
 לעיל ואת לא תמיד עובדא עד
 דאיכא רוב כשרין אף על גב דלעיל
 משמע דברוב אחד שרי לכתולה רב
 חייא בר אשי סבר דלכתולה בעינן
 תרי רובי ומתני' קמי הרי זו משא
 דמשמע לכתולה:

דלמא אולא איהו גבדיהו. פי'
 לתוך ביתם לאפילו בתוך
 העיר לא חשיב קצוב דדמי למלא צין
 התנויות דלא חשיב קצוב וכן גבי
 מינוק מושלך בעיר לא חשיב קצוב
 הואיל ולא נמלא צבית ולכן פירש
 צקונוס שפירש צועל מצימו וא"ס
 דבזימ' פ"ד (ב"ב י"ד) ושם) פריך אהא
 דאמר האומר לשלומו לא וקדש ליה אשה
 סתם אסור בכל הנשים שבעולם מקן
 סתומה ומסיק אמריה לא אלא אשה
 דלא נייאא ואת אמרת לך איסורא
 דנייד וכי תימא ה"ג צוקא אשכחא
 וקדיש תס' הדלא לניחומא משמע
 לגבי אדם לא שייך כל דפריש מרובא
 פריש משום דהדר לניחומיה ולאו
 פירכא היא דהתם צבעת האיסור
 כשזה על ע' שום אשה הדלא לניחומא
 האשה שקדש השליח אלא הכא כי
 אזלי איניו לגבה בעעה שאוסרה הרי
 הוא נייד: **פרמ' צוורק אבן צנו.**
 תימה דל' שמעון קצוב מנא ליה ואין
 לומר דמסקין צ' השטרפין (סנהדרין
 דף עט. ושם) דר"ש סבר כרבי דליף
 נמינה נמינה ואייתר ליה וארצ' לו
 לקצוב דלמתי למנא דבי חוקיה מנא
 ליה קצוב דלמתי ליה דרבי דהא צבין
 מתכוין פטור ממנומנ':

פט' א ב מיי פי"ח
 מהלכות אסורי
 ביאה הל' די סמג לאון
 קאק טע"ע אה"ע סמנ' ו'
 ספק ז' י'
צ' ג מיי פי"ח מהלכות
 מהלכות אסורות הל'
 יא סמג לאון קאמ' טור
 ש"ע י"ד סמג קי סע"ג:
צ"ד מיי פ"ח טע"ע
 שם ובס"פ ס"א:
צ"ה ד מיי פי"ח
 מהלכות אהל אבות
 הטהרות הלכ' ז'
צ"ו מיי פי"ח מהל' רומ'
 הלכ' א סמג לאון
 קמ'
 —————
 תורה אור השלם
 ו' וכי יקח איש שגא
 לרעהו ארבע לו יקם
 קציו ויהיה פנש ונת'
 ונס אל אחת הערים
 האל: דברים י"א א'

הנהרות הב"ח
 (א) רש"י ד"ה אמרי וכו'
 להובא את זו והרג את
 זה:
 —————
 תוספות ר"ד

בקרונוס של צפורי היה
 מעשה וכד' יאי דאמר
 נבעלא בשעת קרונוס
 כשייה לכהונה פי'
 קרונוס הבאים ממקום
 אחר ומתקבצים שם ליום
 השוק והוא שהיתה סיעה
 של בני אדם כשרים
 ועוברים שם יהיה תרי
 רובא לשורות רוב העיר
 רובו סיעה. פי' כי זה
 המדרש שלא ידעה למי
 נבעלא אבל אי ידעה
 ואמרה לכשר נבעלתי
 הלכה כ"ג ונאמנת אפילו
 ברוב פסולים: (קמ"ש) והוא
 כבוד רוב התנאי ט'
 חנויות כולן מוכרות בשר
 ושוטה ואחת מוכרת בשן
 נבעלה ולקח מאחת מהן
 ואינו יודע מאיזה מהן
 לקח ספיקו אסור שכל
 קצוב כמחצה על מחצה
 דמי ובנמצא הלך אחר
 הרוב דכל דפריש מרובא
 פריש. ומהדר מפלה עשו
 ביחוסין: איתמר א"ר"
 אמר רב הלכה כר' יוסי
 פי' בעיני תרי רובי: א"ר
 ידאל כל קצוב כמחצה על
 מחצה דמי בין לקולא בין
 לחומרא לחומרא כגון ט'
 חנויות דאמון. א"ר ט'
 צפרדיעים ושרין א' ביניהם
 ברה"י ונגע באח' מהן
 ואינו יודע באיזה מהן
 נגע ספיקו טמא. לקולא
 כגון ט' שרצים וצפרדיע א'
 ביניהן ברה"י ונגע באח'
 מהן וא"י באיזה מהן נגע
 ספיקו טמא כמחצה
 על מחצה דמי ולקולא.
 דאי לאו כמחצה על מחצה
 דמי אין כאן ספק טומאה
 אלא ודאי טומאה דהא
 רובא שרצים:

הני נייד' רוב סיעה נייד' יש להלך
 בצון אחר הרוב: והני של עיר: קביעי.
 ואמרין לקמן כל קצוב כמחצה על
 מחצה דמי ואפילו אין שם אלא אחד
 פסולה: **ולא אחר רוב סיעה גרידא.**
והכי קאמר אין הולכין אחר רוב
סיעה לצדה וכל עקן אחר רוב העיר
לצדה: מ"ע. אחר רוב סיעה לא:
גורה אטו רוב העיר. דקביעי:
ופרכין רוב העיר נמי. אי עקן
 הבעול מציתו ואול לגבה הוה נייד
 וק"ל כל דפריש מרובא פריש: ומשני
איכה דקאלא לגביהו יו'. ולא גרסינן
 ט' מאי איכה. יש שהולכת היא אליו והוא
 ליה קצוב הלכך אפילו ברוב כשרים
 אף רוב העיר אף רוב סיעה פסול
 כרבי יהושע ומשום תרי רובי אשכרה
 דליכא למיגור מניד: ולקח צמר מאחז
 מהן. צמקוס קביעות: ספיקו אסור.
 דכל קצוב כמחצה על מחצה דמי:
ובנמצא. צמר נמלא צוק ולא דידיעין
 מאחז פריש: הלך אחר הרוב
 הואיל והצא לפניו לא צמקוס
 קביעות לקחה וכזר פירשה על ידי
 אחר וכל דפריש מרובא פריש:
דקאחי לה רובא מעלמא. וכגון שרוב
 סיעת טבחי ישראל כשרים צלו לכלן
 דאיכא תרי רובי אף שרוב טבחי כל
 המדינה ישראל דליכא תרי רובי רוב
 העיר ורוב המדינה דניידי: אלא
משעה לפרדיעים כו'. תוספתא היא
 צמס' טהרות משעה לפרדיעים מתים
 כרשות היחיד ושרין אחד כגון צב שאול
 דומה לפרדע צנייהם ונגע בזה
 מהן ספיקו טמא: אלא **משעה שלים**
כו'. אף היא תוספתא צמס' טהרות
 וקמי צרה"י ספיקו טמא צרה"ר
 ספיקו טמור אלא תוספתא דמי ולקולא
 דאי לאו כמחצה דמי אין כאן ספק
 טומאה אלא ודאי טומאה דהא רובא
 שרצים: **אמר קרא וארצ' לו עד שיהא**
מסוכין לו. פטור למתכוין להרוג את
 זה והרג את זה הכי דריש ליה ר"ש
 אדם כענינים: וישראלים אכל שני
 וישראלים אכל שני ישראלים אכל שני
 והיינו עומא דקאמרי הכא ורובן
 לא איצטרין קרא דמהיכא תיתי דניקטליה:
ספק נפשות. (ספקן) דימי נפשות להקל
 דהא והלילו העדה כמיב (בבב' נה):
דהוה ליה כענינים קצוב
צנייהם. ואשמועינן האי קרא דכל
 דבר כענינים קצוב על מחצה דמי:
הוראט שעה היסה. הך דריצ"ב
 זוכך שעה היסה או ראו שם שאר
 לדי היכר דברים להתיר אכל לדרות
 תרי רובי צעין: **מסיב רבי ירמיה כו'.**
 קמ"ד דמשום רוב העיר גרידא
 אשכרה ואמר רב [עלה] הלכה כרבי יוסי:
 מצא

(א) [קדישין ענ.].
 (ב) [ביבתי מה. וש"י].
 (ג) [רש"י ממוק ויצ' גירסת].
 (ד) [רש"י איכה דקאלא לגבייהו].
 (ה) [רש"י גירסתו כדבי].
 (ו) [רש"י סימן ו'.].
 (ז) [פסחים].
 (ח) [מולין לה. מדה ית.].
 (ט) [ר"ה].
 (י) [עליל].
 (יא) [ש"י ק"ג].
 (יב) [מה ית.].
 (יג) [ע"ש תוספתא טהרות פ"ח].
 (יד) [תוספתא ס"ט].
 (טו) [בי"ק].
 (טז) [מ"ג רוב העיר].
 (יז) [רש"י].
 (יח) [כ"ה].
 (יט) [בי"ק].
 (כ) [ג"ה].
 (כ"א) [ד"ה].
 (כ"ב) [ש"י].
 (כ"ג) [ר"ה].
 (כ"ד) [ד"ה].
 (כ"ה) [י"ג].
 (כ"ו) [י"ג].
 (כ"ז) [י"ג].

מוסף רש"י

תשע חנויות כו' ולקח
 מאחת מהן. בתוך
 המצות (פסחים טו). ספיקו
 אסור. דנפקא לן מקרא
 דפיקי צמא דיומא (פס'
 ופס'ק לכמות (מ"ג)
 כל קצוב כמחצה על
 מחצה דמי. וזה מן הקצוב
 לקח (חולין צה. ובע"פ)
 פסחים טו) ויון קביעות
 ממשום הקביעות מחזיקין
 ליה כמחצה על מחצה
 (נדח יח). ובנמצא. עבר
 הימלא צוקא וכן החנויות
 (פסחים טו) דהוה ליה
 מפרש מהן ולא נגעה
 ממשום קביעות (נדח
 יח) דידי (חולין צה).
 הלך אחר הרוב. דכל
 דפריש מרובא פריש דמי
 דפריש אין כאן מרת
 קצוב (פסחים טו) דהשתא
 לאו קצוב הוא (חולין
 צה). ויתמר (נדח יח).
 מהשעה צפרדיעים כו'.
 ספיקו טמא. ואפי'
 דרובה לפרדיעים ואין להם
 טומאה. כיון דשרי דריש
 צנייהם הוה ליה מחצה
 על מחצה (נדח יח).
 וארב לו. קרא יתרא
 הוא. נכחו כי יהיה אש
 שנה לשריה וקס עוב'
 (סנהדרין טו). רובין
 דפניו עבה דרבי שמעון
 מאי דרשי ציה. אמרי רבי
 ר' ינאי פרש לזרוק
 אבן לגו. לתוך פנייהם
 אפי' שם קבועים
 וישראלים איכא למימר
 כענינים מסוכין (בי"ק דה)
 אכל מחזיקין לישראל זה
 והרג את חבירו לא אלא
 קאל לעמיתו (סנהדרין
 טו). א"י נמי פלגא
 ופלגא. משעה כענינים
 ותפסה ישראלים (בי"ק דה)
 ספק נפשות להקל. למה
 לי קרא לתפטייהם. הא
 כיון דמני למימר ליתמי
 קון מתכוונת. א"ת כי
 לתפטייה משום דספק
 נפשות להקל מואכיל
 השעה (סנהדרין טו). לא
 צריכא דאיכא תשעה
 ישראלים. דאי לאו קרא
 הוה אמניה זל צמר רובא
 וישראלים חזקין. ואפי'
 דלמלא לאו להאי חזקין.
 מתכוין להרוג את זה והרג
 את זה חזק. קא משמע
 לי קרא דהואיל והוה ליה
 כעני קצוב צנייהם. כמחצה
 על מחצה דמי וספק
 נפשות להקל. ולכל מיני
 דקיימת לן קצוב כמחצה
 על מחצה דמי מיהא קרא
 מלאה ילפנין מיניה. דאי לאו
 כמחצה על מחצה דמי לא
 הוה ליה ספק נפשות להקל
 מואכיל (סנהדרין טו). לא
 חזק ילפנין מיניה.

לא בעינן תרי רובי והתנן
 מצא
 זני
 אצטורי' אתה זני ר' ינאי פירש לזרוק אבן לגו. לתוך חבורת צני
 אדם כענינים: וישראלים אכל שני ישראלים אכל שני
 והיינו עומא דקאמרי הכא ורובן לא איצטרין קרא דמהיכא תיתי
 דניקטליה: ספק נפשות. (ספקן) דימי נפשות להקל דהא והלילו
 העדה כמיב (בבב' נה): דהוה ליה כענינים קצוב צנייהם.
 ואשמועינן האי קרא דכל קצוב כמחצה על מחצה דמי:
 הוראט שעה היסה. הך דריצ"ב זוכך שעה היסה או ראו שם שאר לדי
 היכר דברים להתיר אכל לדרות תרי רובי צעין: מסיב רבי ירמיה כו'.
 קמ"ד דמשום רוב העיר גרידא אשכרה ואמר רב [עלה] הלכה כרבי יוסי:
 מצא

תורה אור השלם
 ו' וכי יקח איש שגא
 לרעהו ארבע לו יקם
 קציו ויהיה פנש ונת'
 ונס אל אחת הערים
 האל: דברים י"א א'